

που έδειξαν τὸ τρομερὸν καὶ σκανδαλώδες φύλλον.
Κατέπιν ὁ Θανάσιος ἐ τῆς Δικαιοσύνης,
καλήσας πάμπολλα κ' αὐτὸς μετὰ εὐσηχημοσύνης,
ὁ δικηγόρος Λάμαρχος μὲ σώμα ντελικάτο
καὶ μὲ ταμπάρο τριόπιλο ποῦ ἔφθανε ὡς κίτω,
προβούμενος ὡς φαίνεται τὸ ρεῦμα τοῦ αἵρος,
ἐν κ' εἰς ρευστὴν κατάστασιν μᾶς ἔφερε τὸ θέρος,
καὶ ἔσο τὸν ἐνύτταξα μ' ἐκείνῳ τὸν ταμπάρο
ἀνέβαινε τὸ αἷμα μου κ' ἐπήγα νὰ κρεπάρω
πρὸς δὲ Μακρίδης, ἄφρονος καὶ σιγηλὸς ὡς τάφος,
κ' ὁ Μούχος, ὁ ὑπάλληλος καὶ δημοσιογράφος,
εἶπὼν πῶς εἰς τῶν συντακτῶν τοῦ εἶπ' ἐν συζητήσει
πῶς ὁ Λυκάκης, Περικλῆ, μαζὶ μὲ τὸν Παρίση
εἰς τὸ γραφεῖον ἔξαφνα τοῦ Ὑπουργοῦ ἐμβήκαν
καὶ εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν τὸν ὄρθηκαν.
Μόλις ἐπρόφερεν αὐτὰ τοῦ μάρτυρος τὸ στόμα
ἐμίσησε τὸ προσώπου μου ἐγάλασε τὸ ρῶμα,
καὶ πάντες οἱ ἀνούσωντες ἐκέφιθησαν στὸν νοῦ των
τί ἔφαρτικά θὰ βλέπαμε εἰς τὸν πλανήτην τούτου,
ἐν κ' ἡ δίκαιε μας ἢ κοιλιάς ἐρούσκωναν κ' ἐπρήσκοντο
καὶ εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν ἐρίσκοντο.
Κατόπι τούτου ἔρχεται ὁ Γράνης Ἀποστόλης,
ὁ μάλλον γεροντότερος ἐκ τῆς παρέας ἑλης,
τὸν τῆς Παιδείας Ὑπουργὸν καθόλου μὴ γνωρίζων,
πρὸς δὲ κ' ὁ Ἀνωτάσιος, ὁ Ἄττικὸς Ὀρίζων,

εἰπὼν πῶς ἔμαθε κ' αὐτὸς ἀπὸ τὸν Καραγάλια
τάνηκουσα τὰ σκάνδαλα καὶ ἄλλα τέσσα γάλια.
Καὶ ἄλλοι παρευρέθησαν ὡς μάρτυρες κ' αὐτοί,
ἀλλὰ δὲν ἐξετάσθησαν ὡς ἔλωσ περιττοί,
καθὼς ὁν Ἐισαγγελεύς, βαρὺ τὸ τραῦμα φέρων,
τί χρεῖαν, λέγει, ἔχομεν μαρτύρων πλειοτέρων;
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγοντος τοῦ Ἀθανασιάδου
ἐμπρός μου γαιθὸν ἔβλεπα τὸ στόμιον τοῦ Ἄδου,
καὶ παραθύρων καὶ θυρῶν καὶ ἑλων ἀνοικτῶν
ἐξέδωκεν ἀπόφασιν κατὰ τῶν συντακτῶν,
καὶ κατεδίκασεν αὐτοὺς ἄσὸν δι' ἀγχιόνης θάνατον
καὶ τώρα ὁ πατέρας των τοὺς κλαίει καὶ ἡ μάνα των.
Π.-Καὶ σὺ τί λές, βρὶ Φασουλή;

Φ.- Μὴ μ' ἐρωτᾷς ποσῶς...
μ' αὐτὴν τὴν δίκην ἔλωσα κ' ἀπέμεινα μισός,
καὶ τρέμω τὴν ἀσθένειαν μὴν πάθω τοῦ Παρίση...
σὺ, Οὐρανὲ, ἀπὸ ἕψηλά κατέβα κόμμε χρισί.
Ἐρείς τὶ λέγει, Περικλῆ, ὁ σῶφρων Μολιέρος;
ἂν θέλῃς σκύψε νὰ τὸ πῶ πρὸς σὲ ἰδιαιτέρως:
ἐνὰ κἀνης τὸν ἀνήξερο, τὴν γλώσσα σου νὰ δέσης,
εἶναι τὸ μόνον φρόνιμον σ' αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις.»
Π.- Ἐνεία χρόνους ἤθελα τὸ κρέας σου νὰ τρώω
γιατὶ τὴν πίστι μούβγαλες χωρὶς κανένα λόγο,
οὐχ ἤττον ὅμως φλέγομαι νὰ σὲ ξυλοκοπήσω
καὶ ἔραε ξυλοφόρτωμα πρὸ πάντων ἀπ' ὅπισθ.

Τῶν Φιλόπλων ὁ χορὸς ὑπὲρ πάντα ζωηρός.

Α'.

Κάτω γελῶσα θάλασσα κ' ἐπάνω οὐρανὸς
μὲ κάμπος ἄστρα ποῦ καὶ ποῦ κ' ὀλίγον σκοτεινός,
εἰς τοῦτο δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ πόντου κ' οὐρανοῦ
ἢ τοῦ Φαλήρου γέφυρα πρὸς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ,
καὶ ὅταν θέλῃς κἄποτε ἢ φλογερά σου κίρα
νὰ δροσισθῇ ἐκαὶ ἕψηλά, πληροῦνος μὲ δεκάρα.

Κ' ἂν μὲν λιγνὸς κ' ἀθάνατος ἐπιλάσῃς γὰρ καλὸ σου
εἰς τοῦ τροχῶ τὰ σίδερα ποσὸς δὲν περιπέσσει,
ἀλλ' ἂν προγῶστον ἔγινες τραχὺς τὸν διέβολό σου,
μαχόμεσαι στὸ πέραςμα καὶ σὴν τὴν χάχα στέκεισαι,
κ' ἀναχωρεῖς αὐτοστιγμῆ ἀφίπων τὸν παρὰ σου
καὶ κἄποτε κοψίματα θερίζουν τῆνερὰ σου.

Μία κυρία ἔγκυος μὲ μίαν ἄλλην στεφαν
ἐπὶ τῆς μὲς ἑστὰ σίδερα κατὰ κακὴν τῆς μοῖραν,
κ' ἂν κατὰ τῆχην τῆς καλῆν δὲν ἔγχενα ἐμπρός της
ὡς σεντριβετ' ὁ καρπὸς τῆς σεβαστῆ; γαστρῆς της.
Ἄλλ' ὅμως καὶ μὲ ὅλ' αὐτὰ περῆς κἄλ᾽ ὡς τόσον
χρησταῖων μὲ ἰώδιον καὶ μὲ ζερῆρων δρόσον.

Β'.

Ἐκεί ἐπάνω λοιπὸν ἐστὶν ἡ
χορὸς μεγάλος ἀπὸ τοὺς πρώτους,
καὶ τῶν Φιλόπλων ἴλην τὰ πᾶθη
χορὸς ἀρμάτων κ' ἀγχιὸν καὶ κρότους.

Κ' ἐγὼ θαρροῦσα πῶς θὰ κιντᾶξω
σωοδὸς ἀματῶν, ποῦ νὰ τρομάξω,
ἀλλ' εἰς Φιλόπλου ἀνδρείου χερί
σουγὴ δὲν εἶδα μὴδὲ μαχαίρι.

Κ' εἶπα ἐτὰ ὅπλα μακρὰν πετᾶτε,
μακρὰν ὁ Ἄσος, ποῦ σπείρει τρόμον,
εἰς τὴν ἐξέδραν φαειδοὺ σιοκίταε,
παῖδες εἰρήνης, χορῶν καὶ κόμων.»

Ἄ Ρὰκ ἑτὰ Ζεῦση μὲ χάριν νεύει
καὶ ὄλοι στέκον εἰς τὴν ἀράδα,
καὶ πᾶς τὸν ὅπλων μοσχοτῆρ χορεύει
μ' αὐτὴν κ' ἐκείνην τὴν σουσουράδα.

Κ' ὁ Νικολάκης, τοῦ θρόνου θρέμμα,
ποῦ τὸ θε:μίνου τὸ ἀνάπτε αἶμα,
χορεύει πόλακα μὲ τὴν Μερικῆτη,
κ' ὄλοι νομίζουν πῶς κἀνον κᾶτι.

Σαλεύου πᾶγκοι, σαλεύου στύλοι,
νὰ! κ' ὁ Κανάκης μὲ τὴν χοριστρά,
κρυφὰ τρώοντιν κ' ὀλίγοι σῆλοι
κ' ὄλοι γαυγίζον μὲ τὴν ὀρχήστρα.

Ἄκοῦα ἦχος λαμπροῦ παιωνιοῦ,
ὅταν προβάλλῃ μὲ τὴν σαρῆαν
κ' ὁ Φιλοσοφικὴν φροῦν τὸ κρᾶνος,
ὅπου θὰ μείνῃ ἄσῃν ἱστορίαν.

Νά! καὶ ὁ Αἰλῆς μὲ μῆς ἐρώστους,
ζωγράφος πρώτης, μὲ καὶ γαμπρός,
ποῦ ζωγραφίζει γνωστούς κ' ἀγνωστούς
καὶ ἀπ' ὅπισθ καὶ ἀπ' ἐμπρός.

Σημειὸν νέου χοροῦ ἰδῆθη,
ἔταν κ' ὁ Ροῦκας, κοντὸς Ζαχατος,

παντού κυρίττει τὸ πὸς ἐσώθη
ἀπὸ τοῦ; μπράβου; κί αὐτὸς τυχαίως.

Γ'.

Τρέχουν καὶ γέροντ' ἄν τρελλοὶ
γιά νά ἴδου τὸν Ὅμιλο
κί ἀπὸ τὸν κόσμον τὸν πολὺ
δὲν ἔβαρτε κορμίηλο.

Ἐκεὶ ὁ κάθε χορευτὴς
καὶ ναυτικοὶ χειρῶν,
τῶν Πρεσβυτῶν οἱ Γραμματεῖς;
καὶ τόσοι Φαρμακῶν.

Ἄερα πόνει καθαρὸ
κί ὁ Ἄρης δίχως ὄδου,
κί ἐτρόπωσαν μίς 'στὸ χορὸ
κί ὀλίγοι βαρκῶδου.

Ἄφρων ἀκούεται φωνή:
«παιδιά, ἡ γέφυρα κουνεῖ,
κί ἂν γκρεμιθῆ καὶ πέσει,
τότε θεὸς σωρέσει!

Πολλοὶ πηγαίνουν καὶ πολλὰ;
'στὸν Παρασκευαϊκὸν,
κί ἐκεῖνος γιά τὸ ἀφαλὲς
ἐγγύθουν τοὺς δίδει.

Καὶ τότ' ἐπῆν ὁ χορὸς
ἀντάξις τῆς φήμης,
καὶ ξεφτυτρώνει ζωηρῶς
κί ὁ Ἰπουργὸς Ζητήμης.

Δ'.

Μάφρη νόκτα . . . κοιμάται ἡ πλάσις,
δωδεκάτη καὶ πλέον σημαίνει,
καὶ τὰ φάρια ζυποῦν τῆς θαλάσσης
γιά νά μάθουν κί αὐτὰ τὴ συμβαίνει.

Βλέπω κόραξ, σὺγγουὺς καὶ χήρας,
ποῦ δὲν λείπουν ποτὲ ἀπὸ μάλους,
καὶ 'στὰς ἄκρας κυττὸ τῆς γειφίρας
ζαλισμένους μικροὺς καὶ μεγάλους.

Πῶς χορεύουν θαρροῦν οἱ βπτόρι
δίχως ζάρτια, ρουγάρα, κοκέτιας,
καὶ πηγαίνουν κοντὰ εἰς τὴν πλώρη,
καὶ ἀρχίζουν νά κἀνουν ρουκέτιας.

Ἄπὸ κρότον ὀργάνου βουβῆ
τὸ βουὸ τῆς Καστέλλας καρσί,
λάμπουν φῶτα πολλὰ καὶ πυροί,
κί ὁ γιαιλὸς ἄν καθρέπτης γιαιλίζει.

Τὰ παλτὰ τῶν φοροῦν μερικοὶ
νὰ μὴν πάρουν συνόχη καὶ βῆχα,
βλοὶ πίνουν κονίχη καὶ ρακί,
κί ἡ Κρῆσα περπατεῖ μὲ τὴν Ψύχα.

Τῶν Φιλόπλων ὁ Πρόεδρος Πάλλης
τοῦ μαχίμου ἔγεται χορὸ,
ποῦ τὸν εἶχε σκεφθῆ πρὸ καιροῦ
μετὰ φέστας νὰ γίνῃ μεγάλης.

Ζήτω, Ζήτω, τοῦ λένε, κί ὁ Χρῆστος
χαίρειτ' ἐμειδῶν εὐχαρίστως,
καὶ τὰ φάρια τοῦ λέν τοῦ γιαιλοῦ
νὰ χορήγη τοῦ χρόνου ἄλλου.

Ε'.

Ὁ Ρῶκ φωνάζει κί ἡ Ζοιρὴ χορεύεται καθ' ἑλληξ,
κί ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν ἀνάβουν τὰ καντίλια.
Χορευτριῶν καὶ χορευτῶν γυρίζει τὸ κεφάλι
καὶ ἀγκαλιάζουν μερικοὶ κορμὶ κτυποῦσινεῖνα,
δταν ἐφύσητ' ἔξαρνα δροσάτο μαστράλι
κί ἐθῶπεσε γλυκὰ γλυκὰ τοῦ Μαυροῦδῆ τὰ γένεια.

Ἐ! καὶ τοῦ χρόνου, Φιλοπλοῖ, μὲ πηρὴ καλὴ καρδιά,
καλὰ δικακεδάσαμε κί ἀπόψε, βρε παιδιά,
καὶ ὄτως ὁ χορὸς αὐτὸς λαμπρὸν θὰ εἶχε πέρας,
ἂν δὲν τὸν ἐτελείωνε ὁ Φασουλῆς τὸ τέρας.

Ἄφου ὁ Πρίγκηφ' ἔφυγε, χωρὶς 'μιλιὰ νὰ πῆ,
ἐνὸς βαρκάρη ἀρπαξῆ τὸ δυνάτο κουπί,
καὶ σεβασθεῖς τὸν Πρόεδρον καὶ πᾶν τ' ὄρατον φύλον
πολλῶν Φιλόπλων ἔλυσε τὸν ἀφαλὸ 'στὸ ξύλον.

Ἄγγελμα σημαντικὸν καὶ πολὺ ἐξαφνικόν.

'Στὸ φύλλον τοῦ ἐρχόμενου μετὰ πομπῆς ἐξάλλου
θὰ γίνου τὰ ἐγκανία τοῦ οἴκου τοῦ μεγάλου,
ποῦ κατ' αὐτὰς 'στὸ Φάληρον καὶ ὁ Ρωμὸς θὰ κτίσῃ,
καὶ Ἰσως κί ὁ Προθυπουργὸς τὴν τελευταίην τιμήσῃ,
ἄλλ' ἴσως καὶ τὸν Ἄνακτα ὁ Φασουλῆς καλέσῃ
τὸν λίθον τὸν θεμελίον αὐτὸς νὰ καταθέσῃ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ προσφιλεὶς Εὐθύμιος, ὁ Βαλλιαντῆς ἦτοι,
ποῦ νόκτα 'μέρα ἔμενε κατάλειστος 'στὸ σπῆτι
κί οὐδὲ παπούτσιμα ἔλασνε 'στὸ ἔλα καὶ 'στὸ σῆρε,
ἐξετασθεῖς 'στὰ Νομικὰ λίαν κελῶς ἐπῆρε,
τῆς ἐμφριβοῦς μελέτης τοῦ ἀντάξιον βασιτεῖον,
καὶ δίκαξ τοῦ εὐχῆσθμεν καὶ ρόδιον τὸν βίον.

Ὅποιοι ἀσκήσις ἀπὸ σῆς ἐπιθῆμαι νὰ πάρῃ
μαπαστοῦνη πρώτης τάξεως κί ἀπὸ γερὸ πριναίρι,
ποῦ τὰ τιμᾶ κί ὁ Πρίγκηφ' μας Γεώργιος πολὺ
καὶ 'στοῦς Ἰάπωνας μ' αὐτὰ ἐπέστειρε τὸν τρόπον,
τοῦ Τσαλαπάτη τὸ λαμπρὸν Κατάστημα πουλεῖ,
ποῦ 'στοῦ Αἰόλου, ὡς γνωστόν, εὐρίσκειται τὸν δρόμον.

Ὁ Ῥωμὸς γνωστὸν οὐκ ἴκανο — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη.
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί ἀπὸ τοῦδε συναρῆται
μὲ ξενοδοχεῖο ἔσθη, — ἐδῶ 'στὸ Λόδι τρεῖς 'στὸ ἔσθη.

μὲ Ἰημετον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μιντὰ ἰσοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαρμῆ.